

Arrest

nr. 104 511 van 6 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Skhuveti (Georgië) en woont in Rustavi.

Sinds lange tijd bent u aanhanger van president Saakashvili en zijn partij United National Movement (UNM). Als hij in 2004 aan de macht komt, engageert u zich voor UNM tijdens verkiezingscampagnes voor deur-aan-deur-campagnes. Bij de verkiezingen van 2010 bent u zelfs lid van de kiescommissie van een stembureau in Rustavi. Ook voor de laatste (parlements)verkiezingen van 1 oktober 2012 voert u promotie voor UNM. In de aanloop hier naartoe, ondervindt u al bedreigingen vanwege aanhangers van de oppositiepartij Georgian Dream (GD). Als die partij de verkiezingen wint en

zo aan de macht komt, gaat het mis voor u: u krijgt problemen met aanhangers van Georgian Dream in Rustavi vanwege uw steun voor UNM.

Op 2 oktober 2012 wordt uw wagen door GD-aanhangers zwaar beschadigd op straat. Als u de politie erbij haalt, beloven ze de zaak te onderzoeken maar dit levert geen resultaat op. Op 5 oktober 2012 wordt u door GD-aanhangers op straat geslagen waardoor u tien dagen in het ziekenhuis belandt. Terwijl u daar bent, verneemt u dat uw vader wegens u ontslagen is op zijn werk in een privéfabriek. Nadat u uit het ziekenhuis ontslagen wordt, wordt u telefonisch bedreigd en op straat lastiggevallen. Zelfs uw familieleden zijn het slachtoffer van bedreigingen. Op 21 of 22 november 2012 ontmoet u het hoofd van GD in Rustavi om zo uw vader opnieuw aan zijn werk te helpen; u belooft de man bovendien dat u uit Georgië zal vertrekken.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 16 december 2012. Kennissen regelen voor u een internationaal paspoort. Met een vrachtwagen gaat u via Turkije en Bulgarije naar Duitsland. Daar stapt u over in een gewone personenwagen en rijdt zo naar België waar u op 27 december 2012 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw rijbewijs voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds de verkiezingen van 1 oktober 2012 de nieuwe Georgische autoriteiten vreest (i.e. de partij Georgian Dream en meer bepaald hun aanhangers in uw stad Rustavi) wegens uw steun aan president Saakashvili en de vroegere regeringspartij United National Movement (UNM), die vooral uit deur-aan-deur-campagnes ten tijde van verkiezingen bestond (CGVS p. 6, p. 9 & p. 10). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste legt u onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die u meegemaakt zou hebben. Zo verklaart u dat u op 7 oktober 2012 naar de winkel ging en dat uw auto ondertussen op straat werd kapotgemaakt door aanhangers van Georgian Dream (GD); toen u de namen van deze GD-aanhangers aan de politie meldde die u had opgeroepen, vonden zij het niet meer nodig om de feiten te rapporteren omdat ze die volgens u als leden van de nieuwe regering beschouwden (CGVS p. 7 & p. 11-12). Daarna verklaart u dat u op 5 oktober 2012 op straat in elkaar werd geslagen door GD-aanhangers en daardoor tien dagen onafgebroken in het ziekenhuis lag –tijdens deze periode kwam u het ziekenhuis niet uit (CGVS p. 7). Als u daarop gezegd wordt dat het dan toch niet mogelijk is dat u op 7 oktober 2012 naar de winkel zou zijn geweest waarbij uw auto vernield werd, verklaart u dat uw wagen op 2 oktober 2012 werd kapotgemaakt. Nogmaals gevraagd waarom u het dan eerst over 7 oktober 2012 had, verklaart u dat u dat niet zei (CGVS p. 7). Echter, het louter veranderen van eerdere verklaringen na confrontatie met een flagrante tegenstrijdigheid als deze, vormt allerm minst een afdoende verklaring voor deze toch wel overduidelijke anomalie. Bijgevolg blijven uw incoherente verklaringen over deze twee incidenten nog steeds overeind waardoor deze volledig ongeloofwaardig worden. Aan het feit dat uw vader tijdens uw ziekenhuisverblijf ontslagen zou zijn op zijn werk vanwege uw politieke activiteiten kan bijgevolg ook weinig geloof gehecht worden. Dit laatste feit wordt nog verder ondermijnd door een aantal van uw verklaringen hieromtrent. U verklaart dat uw vader werkte in de fabriek van de twee zakenmensen K. en L., maar volgens u hebben zij geen link met de politiek. Als u gevraagd wordt waarom u dan zegt dat uw vader zou ontslagen zijn vanwege uw politieke activiteiten, verklaart u dat alle zakenmensen in Georgië wel verbonden moeten zijn aan een bepaalde partij om hun (economische) activiteiten uit te voeren; met welke politici de bazen van uw vader dan zouden gelinkt zijn blijkt u niet te weten (CGVS p. 14). Welnu, als u verklaart dat uw vader zou ontslagen zijn omwille van politieke motieven, kan van u verwacht worden dat u dit concreet kan duiden. Dit is hier echter niet het geval. Bovendien, u verklaart dat u op 20 of 21 november Z. J., één van de GD-aanhangers met wie u problemen had, ging opzoeken om te vragen uw vader met rust te laten en zijn werk terug te geven – een week later gebeurde dit ook effectief (CGVS p. 14). Welnu, voor zover nog geloof kan gehecht worden aan het ontslag van uw vader, relateert het feit dat u J. zelf ging opzoeken in verband met uw vader in ernstige mate uw vrees voor vervolging vanwege de GD-aanhangers. Immers, J. maakte deel uit van de GD-aanhangers in Rustavi met wie u al problemen had gehad (hij was het die onder andere uw wagen zou hebben kapotgemaakt, CGVS p. 14).

Ten tweede blijft u bijzonder vaag over een aantal andere problemen voor en na de verkiezingen van oktober 2012 die u aanhaalde, meer bepaald de bedreigingen aan uw adres en dat van uw familie. Zo verklaart u dat u 'ergens eind september' op straat tegengehouden werd waarbij gezegd werd dat u beter kon stoppen met uw activiteiten (voor UNM). Als u gevraagd wordt of er nog zo'n dingen gebeurd zijn, houdt u het op het vage 'voor de verkiezingen bijna elke dag'. Als u daarop gevraagd wordt om concreet te beschrijven wat u waar en wanneer zou meegemaakt hebben en in welke omstandigheden, verklaart u dat u dat niet kan zeggen omdat dat 'zoveel keer gebeurde' (CGVS p. 13). U verklaart dat men u en uw familie ook na uw verblijf in het ziekenhuis bedreigde. U heeft het hieromtrent over dreigtelefoons die u kreeg en mensen die u nariepen op straat; maar ook in dit geval slaagt u er niet in deze bedreigingen concreet te omschrijven qua frequentie, daders, locatie, tijdstip en omstandigheden (CGVS p. 13-14). Volgens u werd ook uw nichtje van vijf jaar bedreigd maar als u gevraagd wanneer dat was, heeft u het enkel over het bijzonder onduidelijke 'nadat ik uit het ziekenhuis was gekomen' (CGVS p. 8). U heeft ook moeite om te situeren wanneer men naar uw ouderlijk huis kwam waarbij ze uw ouders bedreigden ('midden november of zo', CGVS p. 7-8). Als u en uw familieleden effectief slachtoffer zouden zijn geweest van de bedreigingen waarnaar u verwijst, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u deze feiten concreter en duidelijker kan omschrijven, niet in het minst wat betreft de tijdstippen ervan (daar u voor andere feiten wel specifieke data bleek te kunnen geven). Dit is in casu echter niet het geval.

Ten derde legt u geen enkel begin van bewijs voor die de problemen die u aanhaalt zouden kunnen staven (voor zover daar nog geloof aan kan worden gehecht, zie boven). Nochtans verklaarde u dat u de politie erbij had geroepen toen uw wagen vernield werd (CGVS p. 11-12), dat u in het ziekenhuis geregistreerd werd en dat u daar een schriftelijke verklaring aflegde en ondertekende bij de politie (CGVS p. 12-13). Hoewel u de wettelijk voorziene termijn toegestaan werd om nog documenten aan te leveren, heeft het CGVS hieromtrent op dit moment nog steeds niets ontvangen.

Ten vierde stemmen uw verklaringen over de algemene situatie in Georgië sinds de laatste verkiezingen niet overeen met de realiteit. U verklaart meermaals dat alle medestanders van president Saakashvili en van de UNM sindsdien gearresteerd worden (CGVS p. 6, p. 7, p. 8, p. 11). Hierbij haalt u het voorbeeld aan van de vroegere minister Akhalaia die volgens u 'in november ergens' gearresteerd werd. Als u erop gewezen wordt dat Akhalaia een hoge functie had tijdens het vorige regime en als u gevraagd wordt of mensen zoals u, aanhangers van UNM die deur-aan-deur-campagnes voerden, ook gearresteerd worden, bevestigt u dit en bij wijze van voorbeeld verklaart u dat dat ook gebeurde met drie mensen uit uw thuisstad Rustavi – wie dat dan waren weet u echter niet. Als u gevraagd wordt of dergelijke arrestaties van UNM-sympathisanten systematisch gebeuren of eerder incidenteel, verklaart u dat dat systematisch gebeurt (CGVS p. 11). Verder geeft u aan het einde van het gehoor het volgende antwoord op de vraag wanneer de nieuwe regering officieel aan de macht is gekomen: 'ze weten het zelf niet. Gedurende twee maanden probeerden ze een kabinet te installeren. Nu zijn ze nog altijd bezig. Het zijn apen'. Als u daarop gezegd wordt dat er op dit moment wel degelijk al een nieuwe regering is, verklaart u 'van op een afstand schijnt dat alleen maar zo' (CGVS p. 14-15). Deze bovenstaande verklaringen stemmen echter niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt dat de oppositiecoalitie van Bidzina Ivanishvili de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 gewonnen heeft, waarmee een einde werd gemaakt aan de hegemonie van de almachtige National Movement, de partij van het staatshoofd Mikheil Saakashvili. Buiten de National Movement en de coalitie Georgian Dream heeft geen enkele andere partij de minimumdrempel van 5% van de stemmen gehaald om vertegenwoordigd te worden in het Georgische parlement. Sinds 2 oktober 2012, de datum waarop Saakashvili zijn nederlaag heeft erkend, werd er een bladzijde omgedraaid in Georgië, en tekent er zich een nieuw politiek landschap af. De oppositie van gisteren is de meerderheid van vandaag geworden. Bidzina Ivanishvili werd officieel tot eerste minister benoemd door president Saakashvili. Enkel kopstukken die deel uitmaken van de coalitie of dicht bij de coalitie van Bidzina Ivanishvili staan, maken deel uit van zijn regering. Tea Tsulukiani, benoemd tot minister van Justitie, heeft gedurende tien jaar op het EHRM gewerkt in Straatsburg. Sozar Subari, de voormalige ombudsman voor de mensenrechten in Georgië, die gedurende verschillende jaren de mishandelingen in het gevangenis milieu aan de kaak heeft gesteld, heeft de ministerportefeuille van het gevangeniswezen gekregen. Beiden hebben aangekondigd dat ze radicale hervormingen willen doorvoeren. Men kondigt bovendien een grondige reorganisatie aan van de parketten, evenals een vervanging van de leidinggevenden binnen de politie- en veiligheidsdiensten. Zelfs als aan uw verklaringen omtrent de problemen die u gekend zou hebben louter omwille van uw sympathie voor en steun aan de UNM en president Saakashvili geloof kan worden gehecht – quod non – is het in het licht

van deze laatste opmerking bijzonder onwaarschijnlijk dat u op dit moment nog enige vervolging vanwege de (nieuwe) autoriteiten van uw land zou te vrezen hebben.

Ten vijfde, wat betreft uw reisroute, verklaart u dat u uw Georgische identiteitskaart thuis in Rustavi achterliet (waarom weet u niet) en dat twee van uw kennissen voor u een internationaal paspoort regelden op uw eigen naam; hoe zij erin slaagden dat te regelen weet u niet. U verklaart dat u met de chauffeur van een vrachtwagen vanuit Tbilisi vertrok: jullie reden door Turkije, Bulgarije en Duitsland naar België. Hoe uw kennissen die ook uw paspoort hadden geregeld, deze chauffeur gevonden hadden, weet u niet. Onderweg hield de chauffeur steeds uw paspoort bij (waarom weet u niet); zelf zag u het maar één keer. Volgens u stond er een Schengenvisum in, maar voor welk Europees land specifiek weet u niet. U verklaart niet te weten hoe de grensovergang tussen Georgië en Turkije in zijn werk ging omdat u niet uit de vrachtwagen kwam; de chauffeur toonde uw rijbewijs en paspoort aan de douane – daarbij waren er geen problemen. Tijdens uw reis bleef u steeds in de cabine van de chauffeur. Via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen weet u niet en u verklaart tussen Turkije, Bulgarije en Duitsland niets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang en nergens identiteitscontrole gekregen te hebben. Eenmaal in Duitsland (meer bepaald Essen) stapte u over in een gewone auto en reed zo naar België; de vrachtwagenchauffeur gaf evenwel het voor u voorziene paspoort niet aan u maar hield het zelf bij. Gevraagd waarom u het niet terugvroeg en die chauffeur het bij zich hield, verklaart u dat hij het nodig had 'om te bewijzen dat u zogezegd niet was weggeweest uit Georgië'. Op de daaropvolgende vraag 'als hij teruggaat naar Georgië en u bent niet in zijn vrachtwagen, waarom heeft hij dan uw paspoort nog nodig of hoe kon hij dan bewijzen dat u niet was weggeweest' verklaart u enkel dat u die details niet weet (CGVS p. 4-6). Bovenstaande verklaringen zijn echter weinig coherent en weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Bij wijze van voorbeeld kan verwezen worden naar de uiterst strikte grenscontroles (van vrachtwagens) aan de Poolse grens, waarover informatie toegevoegd is aan het administratief dossier. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u niets gemerkt hebben van een persoonlijke paspoortcontrole bij het binnenkomen van de Schengen-zone, dat u niet zou weten door welk land het visum in uw paspoort precies werd uitgereikt en dat u weinig coherente verklaringen aflegt over waarom de vrachtwagenchauffeur uw internationaal paspoort terug meenam naar Georgië. Dat u bovendien niet zou weten hoe men de chauffeur voor u vond die u naar Europa wou brengen of hoe men uw internationaal paspoort in uw plaats kon regelen, is weinig aannemelijk aangezien een dergelijke reis een uiterst precarie onderneming is en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationale paspoort, uw reisdocument waarover u verklaart dat het terug werd meegenomen door de chauffeur naar Georgië, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Overigens, als de chauffeur effectief uw eigen internationaal paspoort toonde aan de Georgisch-Turkse grens en er daarbij geen problemen waren zoals u verklaart (CGVS p. 5), wijst dit allerminst op het feit dat u systematische vervolging vanwege de nieuwe Georgische autoriteiten te vrezen zou hebben. Door bovenstaande vaststellingen over uw reisroute en uw identiteitsdocumenten wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Georgië. Het **document** dat u neerlegt verandert hier niets aan: uw rijbewijs bevat immers louter persoonsgegevens.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door vertalingsproblemen voorop te stellen als verklaring voor tegenstrijdigheden en vaagheden in de verklaringen van verzoeker: *“Verzoeker stelt dat hij nooit heeft gezegd dat zijn auto op 7 oktober 2012 kapot werd gemaakt door aanhangers van GD. Dat gaat over een flagrante vertaalfout van de tolk: dat gebeurde immers op 2 oktober 2012!*

Verzoeker volhardt dat hij de datum 7 oktober 2012 nooit heeft vermeld tijdens zijn interview bij het CGVS. Dat was gewoon niet correct genoteerd door medewerker van het CGVS als resultaat van niet correcte vertaling door de tolk.

De heren K. en L. waren mede-eigenaars van het fabriek waar verzoekers vader werkte. Verzoeker heeft nooit gezegd dat de mensen geen band met politiek hadden.

De vader van verzoeker werd door de bovengenoemde ontslagen na een telefoontje van Openbaar Ministerie. Hij werd ontslagen omdat verzoeker toen voor UNM optrad.

Verzoeker had inderdaad een gesprek met Z. J., een van de belangrijke DG-aanhangers. Verzoeker had geen keuze en moest met hem praten om de situatie van zijn vader te regelen.

J. kwam immers zelf naar het huis van verzoeker met twee andere DG-aanhangers. Verzoeker zocht J. zelf niet.”

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen. De tegenstrijdigheid qua datum aangaande de vernieling van de wagen van verzoeker beschouwt de Raad als overtollig, zonder echter afbreuk te doen aan de overige pertinente vaststellingen die tot de niet-aannemelijkheid deden besluiten.

Wat de vertaalproblemen betreft, stelt de Raad vast dat tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aan de verzoekende partij uitdrukkelijk is gevraagd of zij de tolk begreep en is er ook aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag CGVS p. 1). Op het einde van het gehoor werd nogmaals gevraagd of zij de tolk goed begrepen heeft, wat zij bevestigend beantwoordde (gehoorverslag CGVS p. 15). De verzoekende partij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar zij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de verklaringen verkeerd vertaald werden. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de verklaringen die zij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.

De Raad schaaft zich dan ook achter het motief van de bestreden beslissing.

Bovendien wijst de Raad erop dat het verhoorverslag niet als een authentieke akte of een proces-verbaal, in de werkelijke betekenis van het woord, kan worden beschouwd; dat het de verzoekende partij dus vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal beweert dat zij verklaard heeft, niet op een andere manier werd gezegd; dat het evenwel niet volstaat dat in het verzoekschrift eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd (bijvoorbeeld met betrekking tot de fabriekseigenaars); dat de afgevaardigde-ambtenaar van het commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven; dat er, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden bestaat dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoekende partij werkelijk heeft verklaard; dat deze *in casu* het tegenbewijs niet levert (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *post-factum* verklaringen aflegt waar hij stelt dat Z. J. zelf naar het huis van verzoeker kwam, terwijl hij tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal het tegenovergestelde verklaarde (gehoorverslag p. 14).

Voorts beweert de verzoekende partij dat verzoeker op sommige momenten tijdens het gehoor geen concrete gegevens gaf omdat hem dit niet werd gevraagd door de interviewer.

Zoals reeds uiteengezet werd rust de bewijslast in de eerste plaats op de kandidaat-vluchteling. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in

hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV, nr. 33.063 van 22 oktober 2009, RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012). De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

Daarnaast meent de verzoekende partij nog dat verzoeker nooit gezegd heeft dat alle leden van UNM gearresteerd zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor verschillende keren verklaarde dat alle medestanders of supporters van de president gearresteerd werden (gehoorverslag p. 6, 7, 8 en 11). Deze argumentatie is daarenboven een loutere ontkenning van het motief van de bestreden beslissing die geen weerlegging is *in concreto* die in staat is de vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Inzake de reisweg, herhaalt de verzoekende partij louter de asielmotieven, wat opnieuw geen weerlegging is van de motieven uit de bestreden beslissing (zie ook supra).

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR (§ 196-197) merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Tot slot voert de verzoekende partij aan dat mogelijke vergissingen in hoofde van verzoeker te wijten zijn aan de stress die verzoeker had bij het afleggen van zijn asielrelaas.

De Raad meent echter dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. Bovendien legde de verzoekende partij gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit haar problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Hoewel de verzoekende partij enerzijds aangeeft geen middelen aan te voeren aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, gaf zij anderzijds aan dat de verzoeker het slachtoffer werd van onmenselijke en vernederende behandelingen (in de zin van artikel 3 EVRM) en derhalve op impliciete wijze wel een schending aanvoert van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De schending van voornoemd artikel zal derhalve onderzocht worden.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze de schending van dit artikel uiteenzet.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas echter niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.
Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS